

Autoři: **Martina Křížková, Marek Čaněk**

OBCHODNÍCI MEZI STROMY

VELKÁ FIRMA VYHRAJE VELKÝ TENDR. JENOMŽE NEMÁ DOST VLASTNÍCH ZAMĚSTNANCŮ. TAK SI NAJME PŘES DALŠÍ FIRMY LIDI NA PRÁCI V LESE. ČASTO JSOU TO CIZINCI. JSOU JICH STOVKY. SÁZÍ STROMKY, PROŘEZÁVAJÍ POROSTY, KÁCÍ STROMY. PŘIJEDOU, VYDĚLAJÍ SI A JEDOU DOMŮ. UŽ DVA ROKY SE ALE OBJEVUJÍ LIDÉ, KTERÝ NEDOSTALI ZAPLACENO, BYLO JIM VYHROŽOVÁNO NÁSILÍM A MĚLI HLAD.

Začalo to inzerátem na začátku léta 2009. Pan Vladimír ze Slovenska si ho všiml v reklamních novinách *Avízo*. Nebyl moc podrobný, ale sliboval slušný výdělek za práci v Čechách. Vladimír propustili kvůli krizi z mladoboleslavské Škodovky a moc volných míst nikde nebylo. Příliš nepřemýšlel a zavolal na uvedené mobilní číslo.

Do telefonu se mu na druhé straně představil ředitel firmy Jindřich Martinák a vysvětlil mu, že jde o práci v lese. Ubytování a strava zajištěna, cestovné proplaceno a k tomu plat kolem patnácti tisíc měsíčně. Znělo to dobře. Čtyřicátník Vladimír dlouho neváhal a jednoho červencového dne přijel do kanceláře v Praze. Vše šlo hladce. Podepsal smlouvu a nazítří již byl i s dalšími Slováky v Ratajích nad Sázavou na prořezávkách. Záhy ale přišel na to, že realita se od slibů dost liší.

PRO JÍZDENKU NA VLAK

Firma, pro kterou začal pracovat, se jmenuje Affumicata, a. s. V roce 2009 byl Vladimír jedním z šesti stovek jejich „zaměstnanců“. Pocházeli především z Vietnamu, Slovenska a Mongolska. Pracovali na zakázkách, které v tendrech Lesů České republiky vyhrála firma Less a její dceřiné společnosti. Vše nasvědčuje tomu, že většina z nich nikdy nedostala zapla-

ceno. Podobně jako majitelé ubytoven, kde tito čerství sezónní dělníci bydleli.

Vladimír a jeho kolegové dělali těžkou práci, deset hodin denně v horku. Pracovali každý den, volno měli jen, když silně pršelo. Bydleli na ubytovně, ale bez jídla. Po čtrnácti dnech jim proplátili cestu, pak dostávali zálohy. Dvě stě korun, pět set. Asi po měsíci tisícovku. Měli hlad. „*Před Tescem byla vyhozená jablka, brali jsme si z nich ty lepší. Ve vesnici jsme se ptali lidí, jestli nepotřebují něco pokosit, dali nám za to třeba sto padesát korun,*“ říká Vladimír. Mezi tím je pod pohrůzkami donutili vyměnit smlouvy za dohodu o provedení práce.

Po měsíci a půl dělníci zjistili, že není zaplacené bydlení. Majitel ubytovny je z ní chtěl všechny na hodinu vyhodit. Zavolali řediteli Martinákoví. Během téhož odpoledne je naložil do tranzitu a odvezl k Táboru. Cestou jim dal každému dalších tisíc korun, pak už nic. Vladimír tam pracoval týden, pak ho odvezli do Šternberka. Po dalších dvou měsících se již zoufalý a bez peněz vydal do Říčán. Od jiných Slováků věděl, že tam Jindřich Martinák úřaduje. Rozhodl se přespat ve dveřích firmy. Neměl co ztratit. Potřeboval peníze alespoň na cestu domů.

Martinák se objevil během deseti minut a zavolal na něj policii. Vladimír se policistům snažil

vysvětlit, že nedostal zaplacené. Řekli mu, že s tím bohužel nemůžou nic dělat a odjeli. Martinák mu nakonec dal dva tisíce korun a nechal mu podepsat doklad, že přijímá šest a půl. Po čtyřměsíční pracovní anabázi v Čechách měl Vladimír kromě obrovského pocitu ponížení jen o něco málo víc než na jízdenku na vlak.

Loni firma Affumicata utlumila činnost. Změnili se majitelé. Ti původní ale byznys v lesích neopustili a stejným stylem pokračují dál. Objevují se s novými firmami Madera servico a Wood Servis Praha. Ve šlépějích společnosti Less loni „podnikali“ i v Krkonošském národním parku. Pouze přestali brát Vietnamce, omezili Slováky a začali ve větším najímat Rumuny. Chystají se pokračovat i letos. Vypadá to, že by se jim to mohlo podařit. A to i přes to, že o jejich aktivitách ví minimálně jednotliví zaměstnanci firmy Less i státní úřady.

V REŽII AFFUMICATY

Není přítom náhoda, že se jedná o práce v lese. V tendrech vypisovaných Lesy ČR a dalšími vlastníky lesů je obvykle hlavním kritériem cena. Veřejné zakázky vyhrávají především kapitálově silné firmy, jež si mohou dovolit s ní jít hodně dolů. Menší firmy jim nemohou konkurovat. Lesní „giganti“ navíc omezují kvůli většímu zisku náklady. Nejčastěji šetří na za-

městnancích. Pro manuální práci v lese jsou ovšem potřeba každý rok tisíce lidí. Velké firmy si je proto najímají i přes subdodavatele jako je Affumicata. Přes několik úrovní dodavatelů a subdodavatelů se ale k lidem, kteří pak v lese reálně pracují, prodrolí jen velmi malá část peněz. Na špatně placených místech je proto čím dál více vidět hlavně cizince.

Firma Affumicata začala s jednou z tendrově velmi úspěšných firem Less (a její dceřinou společností Less & Forest) spolupracovat pravděpodobně již před třemi lety. Více o ní ale bylo slyšet během roku 2009, kdy pro ni

u nás uplatnění na trhu práce,“ říká David Mrkos. V půlce března 2009 proběhly v restauraci Dong Do ve známe pražské tržnici Sapa dvě velké náborové akce v režii firmy Affumicata. Každé se zúčastnilo kolem dvou stovek lidí.

Práce pro tuto firmu byla anoncována jako rekvalifikační kurz podporovaný českými úřady, na jehož konci účastníci obdrží certifikát, který jim umožní napříště pracovat v lese jako samostatná odborná síla. Navíc s měsíční odměnou za práci ve výši od deseti do patnácti tisíc měsíčně. Těm, kteří by mohli tlumočit nebo řídit auto, byl navíc slíben zvláštní příplatek.

Kromě Děčína, Posázaví, Tábora a Šternberka dodávala Affumicata v roce 2009 firmě Less či Less & Forest prokazatelně ještě lidi na práci na Kutnohorskou a do lesů kolem Ústí nad Labem, Mělníka, Klášterce nad Ohří, Olomouce a Českého Krumlova. Ze všech míst se objevují svědectví, která lze podle příběhů pana Vladimíra a pana H. přepsat jako přes kopírák.

Pro Martináka s Mrkosem mělo v tomto roce pracovat, jak již bylo řečeno, kolem šesti stovek lidí. Skutečné počty ovšem nelze nijak ověřit. Mezi „zaměstnanci“ Affumicaty panovala velká fluktuace. Část lidí vydržela v práci či na re-

FOTO: WWW.YOUTUBE.COM

pracoval i Vladimír. Kromě náborů na Slovensku se zástupci firmy zaměřili i na vietnamskou komunitu. S lidmi z Vietnamu již měli své zkušenosti.

Jako majitel či ředitel Affumicaty nejčastěji vystupují již zmíněný Jindřich Martinák a bývalý policista z hospodářské kriminálky David Mrkos. Oba dva se v roce 2008 zúčastnili vietnamského dobrodružství firmy Gurama Property, během kterého přišly skoro dva tisíce lidí o více než milion dolarů a cestovní pasy (viz box Vietnamská anabáze v kostce). David Mrkos je navíc jedním ze spolujednatelů firmy Brenn, která cizincům v Čechách zprostředkovává zdravotní pojištění, takže jak říká v rozhovoru, který redakci NP poskytl: „komunitu dobře znal“.

Zaměřit se na Vietnamce v Česku mělo ovšem pro Martináka s Mrkosem smysl i z jiného důvodu. Firma Affumicata se svojí podnikatelskou strategií potřebovala mít stálý přísun nových pracovníků, kteří by pro ni byli ochotni pracovat i po relativně krátkou dobu. Vietnamští dělníci, na přelomu let 2008 a 2009 masově propuštění kvůli hospodářské krizi z českých továren, byli rádi za jakoukoli možnost pracovat. Toho si byli Martinák s Mrkosem vědomi: „Věděli jsme, že v roce 2009, kdy už přišla ekonomická krize, tu byly opravdu stovky až tisíce nezaměstnaných Vietnamců, měli podnikatelská víza, ale nenašli

Náborů se zúčastnila i místní vietnamská televize. Za přítomnosti zástupců vietnamského velvyslanectví natočila rozhovory s několika účastníky, kteří děkovali firmě Affumicata a českému státu za pomoc Vietnamcům v době krize. „Bylo to opravdu dojemné,“ vypráví pan H., který se jako většina lidí, kteří do restaurace Dong Do v ty dny přišli, také nechal firmou Affumicata najmout.

PODIVUHODNÁ REKVALIFIKACE

Nejprve ale musel pan H. jako každý, kdo se chtěl rekvalifikačního kurzu firmy Affumicata zúčastnit, zaplatit patnáct set korun za zdravotní prohlídku (která se nekonala), nákup pracovních pomůcek a vyřízení dokumentů. Pak dostal k podpisu smlouvu o vzdělávání. Jako čerstvý student už za týden spolu s ostatními sázel stromky kolem Děčína. Vydržel to dva měsíce. Pracoval za podobných podmínek jako pan Vladimír: vysilující a neplacená práce, nezaplacené ubytování, výhrůžky a hlavně neustálý hlad. Jídlo jim vozili po opakovaných urgencích v průměru jednou týdně. „Museli jsme volat pana Ngai nebo Son /vietnamští koordinátoři celé akce – pozn. redakce/, aby nás zachránili. Někdy přinesli rybu, někdy slepici, někdy rýži a nudlové polévky, ale bylo toho málo,“ říká pan H.

kvalifikačním kurzu ne měsíce, ale spíše týdny a dny. Když zjistili, za jakých podmínek mají pracovat, obvykle dříve nebo později odešli. Zaměstnancům firem Less a Less & Forest, kteří přímo na místě jednotlivé práce kontrolují a přebírají, prý „mizení“ dělníků nepřišlo nijak zvláštní. Svádějí to na chaos, který zejména začátkem sezóny (od dubna do prázdnin) v Lesích ČR panuje. Sáží se nové stromky a je potřeba doslova každého. „Z ředitelství nám zavolají, že mají firmu, která nabízí třeba třicet lidí, jestli někoho potřebují. Což většinou potřebují. Je to těžká práce, přijde parta Ukrajinců a do týdne vydrží tak půlka, takže beru kohokoliv,“ vysvětluje anonymně jeden z nich. I když s firmou Affumicata se prý běžně stávalo, že namísto dojednaných pěti lidí se objevilo dvacet či naopak místo třiceti přišlo jen sedm. V horečnatém období se to prostě nějak zvládlo.

Přesto se o potížích vědělo. Majitelé ubytoven, kteří od Affumicaty nedostali zaplacené, často neformálně kontaktovali přímo firmy, jež zakázky vyhrály, a tlačili na ně, aby alespoň část dluhů za bydlení byla uhrazena. Při tom se jim zmiňovali i o lidech, které Affumicata najala. „Věděli jsme, že tu Vietnamci pracují na nějaké studentské smlouvě a že museli za tu práci zaplatit. Byli dost vyděšení a občas nějak zmizeli,“ říká správkyně městské ubytovny v Libouchci u Děčína. ▶▶▶

FOTO: DAVID KUMERMANN

David Mrkos

OPERACE KRNPAP

Majitel holdingu Less Jan Mičánek podle svých slov aktivitu těchto dodavatelů nezná a odmítá veškerou odpovědnost s tím, že jeho firma za vykonanou práci rozhodně zaplatila. „My to velice často nevíme a ani vědět nemůžeme. Někomu prodáme prkýnka, on z toho udělá stolky a nezaplatí svým zaměstnancům. Jak se to dozvíme my? Takové věci se dějou, ale jsou stále méně časté,“ odpovídá na informaci o zneužívání cizinců při práci na zakázkách pro jeho firmu.

Tak jako tak, Jindřich Martinák s Davidem Mrkosem získali přes další firmy Madera servicio a Wood Servis Praha smlouvu s firmou Less na dodávku lidí a práce i v loňském roce. Tentokrát i v Krkonoších.

Less zde v minulých letech vyhrál spolu s majetkově spřízněnou firmou KHL-EKO většinu z výběrových řízení na čtyřletý projekt Stabilizace významných lesních ekosystémů KRNPAP (Krkonošský národní park), placený Evropskou unií a za více než osmdesát milionů korun.

Firma Less uzavřela smlouvu na dodávku pracovníků s Mrkosovou firmou Madera servicio a ta zase s firmou Wood Servis Praha, za kterou vystupuje jako ředitel Martinák. Podle informací od zaměstnanců firmy Less jim Martinák s Mrkosem zajistili lidi a práci v rozsahu sedmdesáti až osmdesáti procent celé zakázky v roce 2010.

V Krkonoších se ovšem neobjevili Vietnamci, ale Slovinci a především Rumuni. S lidmi z Vietnamu totiž měla o rok dříve Affumicata nakonec problémy. „Jsou z takzvaných třetích zemí. I když jsme je zaměstnávali jako v kurzu, stejně tam bylo plno administrativních překážek. Neměli pracovní povolení a podobně,“ říká David Mrkos. Naráží tím na fakt, že práci v Česku v současnosti povolují úřady obvykle pouze cizincům ze zemí Evropské unie. Cizinci z třetích zemí jsou pod větším drobnohledem inspekce úřadů práce a cizinecké policie. Byť tito řeší především kontroly dokumentů. Firmě Affumicata kvůli

zaměstnávání lidí z Vietnamu na studentské smlouvy například hrozí sankce od úřadu práce právě na Děčínsku. Martinák s Mrkosem se proto spojili s Martou Pavelovou, majitelkou firmy PBM Union Jobs, která je registrována od září roku 2009 v Rumunsku. Měla na starosti shánění lidí a jejich dovoz do České republiky. Někteří z nich prý bylo řečeno, že jedou na práci do Španělska. Za zprostředkování platili poplatky od sta do tří set eur. Vedení KRNPAPu podle vedoucího ochrany přírody Václava Janšíka žilo v přesvědčení, že všichni cizinci, kteří v lesích pracují, jsou najati přímo firmou Less. O existenci prostředníků prý neměli tušení. Od léta do podzimu 2010 se v KRNPAPu vystřídal kolem dvou stovek lidí a byli stíženi stejnou fluktuací a podobnými pracovními podmínkami jako jejich předchůdci u firmy Affumicata.

Brenn, a.s., zápis 17. 1. 2001

- David Mrkos (předseda představenstva od 17. 1. 2001)
- Irena Knápková (předseda dozorčí rady od 9. 11. 2009)

Gurama Property, s.r.o., zápis 22. 10. 2007

- Affumicata, a.s. (společník od 4. 2. 2009)
- Jindřich Martinák (ředitel)
- Renata Bužorjanu (jednatelka a společník do 15. 1. 2009)
- Irena Knápková (společník do 9. 4. 2008)
- Marta Macháčková (společník do 4. 2. 2009)

Affumicata, a.s., zápis 21. 7. 2008

- David Mrkos (předseda představenstva do 21. 4. 2010)
- Jindřich Martinák (ředitel, člen dozorčí rady od 19. 4. 2010)
- Irena Knápková (členka dozorčí rady do 19. 4. 2010)
- Marta Macháčková (členka představenstva do 19. 4. 2010)
- Renata Bužorjanu (členka představenstva do 10. 4. 2009)
- Son Nguyen Kim (člen dozorčí rady od 10. 4. 2009)
- Vladimír Gross (člen dozorčí rady od 19. 4. 2010)

Madera servicio, s.r.o., zápis 9. 9. 2009

- David Mrkos (jednatel od 9. 9. 2009)
- Irena Knápková (jednatelka do 3. 12. 2010)

Wood Servis Praha, s.r.o., zápis 19. 6. 2010

- Vladimír Gross (jednatel a společník od 19. 6. 2010)
- Jindřich Martinák (ředitel)

PBM Union Jobs, registrace v Rumunsku 28. 9. 2009

- Marta Pavelová

VIETNAMSKÁ ANABÁZE V KOSTCE

Všechna smůla začala pro Nguen Minh Taa v březnu 2008. V Praze se přes známé seznámil s Jindřichem Martinákem, ředitelem firmy Gurama Property, s.r.o. Firma fungovala necelý půlrok a již po měsíci existence získala povolení Ministerstva práce a sociálních věcí ke zprostředkování zaměstnání pro cizince.

Martinák Taovi řekl, že potřebuje z Vietnamu dovést spoustu lidí na práci v Česku. V té době odtamtud přijížděli stovky zahraničních dělníků měsíčně a Tao měl dobré kontakty. Slovo dalo slovu a domluvili se na další schůzce přímo v Hanoji.

Ve čtyřhvězdičkovém hotelu Horison se setkali o necelý měsíc později. Na schůzce byli i právníci Marta Macháčková a Alois Mikulášek, které znal Minh Tao odjinud. Tao zjistil, že jsou také ze společnosti Gurama Property. Oba právníky považoval za solidní lidi a začal proto Jindřichu Martinákovi důvěřovat.

Celou výpravu, která se zaštiťovala podporou českého státu (na podzim 2008 měli být součástí oficiální delegace do Vietnamu pod vedením tehdejšího místopředsedy Poslanecké sněmovny Vojtěcha Filipa, kontakt jim zprostředkoval generál Miroslav Vacek), představil ve firmách, se kterými spolupracoval. Ukázal jim i několik učilišť, kde se vietnamští svářeči školili pro práci v českých továrnách. Martinák byl prý nadšen a rychle se s Minh Taem dohodl na spolupráci. Tao se měl ve Vietnamu postarat o nábor několika tisíc lidí, jejich školení a výuku českého jazyka. Martinák pro ně měl za provizi tisíc dolarů na osobu zaříditi všechny potřebné dokumenty včetně pracovního povolení a českého víza. Domluvili se, že Martinák dostane dopředu zálohu a zbytek částky až po vyřízení papírů.

Práce měla být zajištěna přes neexistující (jak zjistil Minh Tao příliš pozdě) program české vlády na zprostředkování práce. Martinák se také oháněl falešným povolením k práci pro víc jak čtyři tisíce zahraničních pracovníků s razítkem Úřadu práce Praha – východ. Obchod se okamžitě rozjel.

Minh Tao měl jen na začátek sehnat zedníky, svářeče, brusiče kovů, dělníky do automobilek a na stavby. Zástupci společnosti Gurama Property požadovali též zdravotní sestry a pan Tao jim zprostředkoval návštěvu lékařské fakulty v kraji Hai Duong, kde nabízeli pomoc při obstarávání zdravotnického zařízení. Při dalších návštěvách Minh Tao ukázal Martinákovi místní odborné školy. Martinák říkal, že chce sám nějakou vybudovat, takže hledali i vhodný pozemek. Při každém pobytu ve Vietnamu bydleli zástupci Gurama Property v lepších hanojských hotelích na účet zdejších podnikatelů, kteří věřili, že v Česku získají zaměstnání tisícovky Vietnamců.

Mezi 15. dubnem a 5. červencem 2008 předal Minh Tao při šesti schůzkách v Hanoji Jindřichovi Martinákovi celkem jeden milion sto čtyřicet sedm tisíc dolarů jako zálohy za vyřízení dokumentů a tisíc osm set sedm platných vietnamských pasů. U každého předání byl svědek a byly podepsány smlouvy o zprostředkování. Mezitím začal mít ale Minh Tao určité obavy, protože vyřizování dokumentů se nečekaně táhlo. Pro jistotu si další jednání nahrával.

V červenci mu na schůzce v Praze Martinák s Macháčkovou ukázali ofocená víza pro prvních sedmdesát tři lidí (víza ve skutečnosti nikdy neexistovala) a vysvětlili mu, že intenzivně pracují na „přivítání“ vietnamských dělníků v Česku. Ještě týž měsíc byl Martinák s dalšími společníky opět v Hanoji: přivezl tři kufry s oblečením s natištěnými logy firmy Gurama Property s.r.o. a jednu stavební tašku s nářadím pro odbornou školu pro tréning při práci se sádrokartonem. Zase se navštěvovaly školy a Martinák se dokonce sešel s náměstkem vietnamského ministra práce.

Minh Tao a jeho vietnamští kolegové se uklidnili, začali objednávat letenky a dle přivezeného vzoru i černé pracovní oděvy se zářivým nápisem Gurama Property s.r.o.

Dokumenty ale stále nebyly. Martinák na naléhavé urgencye ujišťoval, že papíry zařídí včas. 16. srpna 2008 přiletěli do Hanoje Martinákovi společníci, mezi kterými byla Macháčková a David Mrkos. Navštívili opět vietnamské ministerstvo práce a všechny znova ujistili, že dokumenty se vyřizují. Minh Tao mezitím musel zaplatit ruské a korejské letecké společnosti poplatky za zrušené letenky a pokutu firmě, jež síla pracovní obleky.

12. září 2008 viděl Tao Martináka na dlouhou dobu naposledy. Sešel se s ním a Macháčkovou v Praze a oni mu radostně oznámili, že víza jsou hotová a budou na začátku příštího týdne v devět ráno k vyvednutí. Od té doby se mu oba vyhýbali.

V dubnu 2009 podal Nguyen Minh Tao prostřednictvím advokáta Josefa Lžičáře trestní oznámení na společnost Gurama Property a Jindřicha Martináka pro podvod. Policii byly předány kontakty, smlouvy i nahrávky. Jednotliví svědkové z Vietnamu deklarovali vůli přijet a vypovídat. Jindřich Martinák ještě kontaktoval přes právníky Minh Taa a navrhl dohodu o vyrovnání. Chtěl uhradit skoro dvě třetiny z více jak miliónu dolarů. V den podpisu se ale dostavil do Lžičářovi advokátní kanceláře a řekl, že smlouvu nepodepíše, protože peníze nemá. O pasech se již nemluvalo.

Pražská policie případ odložila v září 2010 s tím, že se podvod nepodařilo prokázat. Podobně argumentuje i Městské státní zastupitelství v Praze, ke kterému se Minh Tao odvolal a které jeho stížnost proti odložení případu v prosinci 2010 zamítlo.

OBCHOD S LIDMI PO ČESKU

„Když se mu někdo nehodil /Martinákovi – pozn. redakce/, tak je nechal napospas svému osudu na ubytovně. Zavolal ubytovatel, že už to firma neplatí, ať je vyhodí. A když se neměli k odchodu, tak prostě přišla policie a vyhodila je,“ popisuje jeden ze slovenských dělníků své zážitky z Krkonoš. Za firmou Madera servico, respektive Wood Servis Praha zůstaly i zde nezaplacené mzdy a skoro milion korun za ubytování lidí v Herlíkovicích a na Pomezních boudách. Práce pokračovaly až do začátku listopadu 2010, i když by vlastně neměly.

V lednu loňského roku se v poradně neziskové organizace Klub Hanoj objevil pan H., který potřeboval pomoci s prodloužením víza. Mimo jiné se zmínil i o náborech na Sapě, firmě Affumicata a nevyplacených mzdách. Advokát Matouš Jíra, právník klubu Hanoj, začal spolu s dobrovolníky a dalšími organizacemi shromažďovat svědectví o praktikách při zaměstnávání v českých lesích. Podle organizace La Strada jde totiž o největší případ obchodování s lidmi, se kterým se za posledních patnáct let setkali. Matouš Jíra proto neoficiálně kontaktoval policii a další úřady. Pro případ byla získána i pozornost mezinárodní organizace OBSE, podle které kauza naplňuje definici trestného činu obchodu s lidmi, tak jak ji chápe evropské právo.

Vše se ale zadrhlo na české straně. V červnu advokát Jíra oficiálně informoval o případu na schůzce Meziřezortní koordinační skupiny pro oblast boje proti obchodování s lidmi, které se zúčastnili zástupci ministerstev i policie.

„Každý jednotlivý rezort měl ale pocit, že se ho to netýká, nikdo nedával podněty k prošetření kauzy,“ říká Jíra a dodává: *„O tom, že se zde pohybují stovky vykořisťovaných dělníků – cizinců, u nichž došlo ze strany podezřelých ke zneužití jejich živé životní situace a následnému kořistění z této situace, státní orgány vesměs minimálně rok vědí. Nikdo ale v této věci doposud nepodnikl žádné kroky.“* V červenci proto podal spolu s dvěma advokáty v zastoupení pana H. a dalších trestní oznámení na Jindřicha Martináka a Davida Mrkose.

Mimo jiné právě pro obchod s lidmi. Podle pražské policejní mluvčí Evy Miklíkové se zatím nepodařilo prokázat, že by „věc naplňovala skutkovou podstatu některého z trestných činů“, a policie prý proto zatím ani nemůže proti podnikání Martináka s Mrkosem zakročit. Podle neoficiálních informací společnost Less počítá se spoluprací s firmou Madera servico minimálně u zakázky v Krkonoších i na příští rok. David Mrkos, který veškerá obvinění odmítá, si pochvaluje, že se již nyní v Rumunsku hlásí na práci další lidé. ■ ■ ■

Článek vznikl v rámci projektu Regularizace jako jeden z nástrojů v boji proti nelegální migraci, který je financovaný z prostředků Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu ČR.